

ΟΝΟΜΑ ΕΔΩΚΑΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ», ΤΗΝ ΔΕ ΓΛΩΣΣΑ « ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ», ΟΜΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Του Ευάγγελου Γριβάκου, Αντιστρατήγου ε.α-Νομικού

Την 12^η Ιουνίου 2018, με ένα τηλεφώνημα του Σκοπιανού πρωθυπουργού προς τον Έλληνα ομόλογό του, οριστικοποιήθηκε το κείμενο της Συμφωνίας για την λύση του ονοματολογικού της ΠΓΔΜ που τελικά την **17η Ιουν. 2018** υπεγράφη επισήμως από τους υπουργούς Εξωτερικών των δύο χωρών στο χωριό **Ψαράδες Πρεσπών**.

Προφανής σκοπός της Συμφωνίας είναι η de jure ομαλοποίηση των σχέσεων της ΠΓΔΜ με την Ελλάδα δια της λύσεως του ονοματολογικού, ώστε να δημιουργηθούν προϋποθέσεις ένταξης της πρώτης στο NATO και την ΕΕ.

Της Συμφωνίας υπεραμύνθηκε, όπως ήταν φυσικό, η Κυβέρνηση που διακήρυξε ότι αποτελεί μια μεγάλη διπλωματική νίκη δια της οποίας υποτίθεται ότι εδραιώνεται ο γεωπολιτικός ρόλος της Ελλάδος στα Βαλκάνια και προστατεύονται οι « κόκκινες γραμμές» των εθνικών μας θέσεων, όπως διαμορφώθηκαν τα τελευταία 20 και πλέον χρόνια. Κατ' άλλους υποστηρικτές, περιορίζει σε βάθος χρόνου την επιρροή και τα περιθώρια κινήσεων της Τουρκίας στην περιοχή και, δια του γεωγραφικού διαχωρισμού, καθιστά σαφή τον σλαβικό χαρακτήρα της γείτονος.

Εν τούτοις η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Τα όποια θετικά σημεία της Συμφωνίας εκμηδενίζονται έμπροσθεν των μειονεκτημάτων, εκκρεμοτήτων και « γκρίζων ζωνών» που παρουσιάζει ώστε τελικά να την καταστούν ιστορικά ανεδαφική και εθνικά επικίνδυνη. Το γεγονός ότι έτυχε θερμής υποδοχής από τον διεθνή παράγοντα (εκτός από τον Μάθιου Νίμιτς, έσπευσαν να την χαιρετίσουν ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Νόναλντ Τούσκ, ο Γ.Γ του NATO Γενς Στόλτεμπεργκ και άλλοι επίσημοι), σημαίνει ότι εξυπηρετεί μεν τα ξένα συμφέροντα (ΕΕ, NATO, Αμερικανών, Γερμανών) αλλά για την Ελλάδα δεν παύει να είναι ένας **οδυνηρός εθνικός συμβιβασμός**.

Στους 6 μήνες μυστικής διπλωματίας και ζυμώσεων, η λαϊκή βούληση κατ' επανάληψη εκδήλωσε την αντίθεσή της προς την Συμφωνία. Στα πολυπληθή και ενθουσιώδη συλλαλητήρια των Αθηνών, της Θεσσαλονίκης και άλλων 22 πόλεων, κοινά υπήρξαν τα συνθήματα : **«Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ»**, **«ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»**, **«Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑ»** κλπ, ενώ σε αρθρογραφίες του Τύπου και των Περιοδικών, σε ανακοινώσεις πατριωτικών Συλλόγων και Οργανώσεων, σε δηλώσεις ακόμα και απλών ανθρώπων στα ΜΜΕ και αλλαχού, **ο Ελληνικός Λαός,**

ανεξαρτήτως κομματικών τοποθετήσεων αλλά με κοινή ιδεολογία, βροντοφώναζε ένα νέο, ηχηρό «**ΌΧΙ**» στη Συμφωνία, την χαρακτήρισε **«μέγα πολιτικό λάθος, ιστορική αδικία, εθνική ταπείνωση και εντροπή»** και απαίτησε να εκφρασθεί ελεύθερα και νόμιμα με **Δημοψήφισμα**, τηρουμένης της υπό του Συντάγματος προβλεπόμενης διαδικασίας. Όμως, «φωνή βούντος εν τη ερήμω». Οι καθ' οιονδήποτε τρόπο διαμαρτυρούμενοι Έλληνες λαιοδότηθηκαν και απαξιώθηκαν ως εθνικιστές, ανιστόρητοι και γραφικοί, η δε Κυβέρνηση, χωρίς την σχετική Εξουσιοδότηση της Βουλής όπως έγινε και το καλοκαίρι του 2015 με το 3^ο Μνημόνιο, προχώρησε στην υπογραφή αυτής της Συμφωνίας. Αν αληθεύουν οι πληροφορίες που υπαινίσσονται ότι οι δια της Συμφωνίας παραχωρήσεις μας για την Μακεδονία συναρτήθηκαν με υποσχέσεις των Ευρωπαίων για ευνοϊκή ρύθμιση του ελληνικού χρέους, αν δηλαδή, οι αδιαπραγμάτευτοι τίτλοι της πολιτιστικής μας κληρονομιάς που αποτελούν άυλη εθνική περιουσία έγιναν αντικείμενο υλικών διαπραγματεύσεων για 7-8 ετών επιμήκυνση της εξόφλησης του δημόσιου δανεισμού, τότε δεν υπάρχει άλλη κατηγορία για τους διαπραγματευτές-ενόχους, παρά μόνο εκείνη της **εθνικής μειοδοσίας**, για να μην λεχθούν βαρύτερες εκφράσεις.

Το φλέγον πρόβλημα της ονοματολογίας «λύθηκε» με το άρθρο 1 (3)(α) της Συμφωνίας που καθορίζει ότι «το επίσημο (συνταγματικό) όνομα του Δευτέρου Μέρους (σ.σ. της ΠΓΔΜ) θα είναι «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας», με συντόμευση «Βόρεια Μακεδονία» και θα χρησιμοποιείται erga omnes». Επειδή, όμως, στο άρθρο η ονοματοθεσία δεν αναφέρεται στην σλαβική εκδοχή της (Severna Makedonija), το «Βόρειος Μακεδονία» θα μεταφράζεται στο εξωτερικό ως «Nothern Macedonia» και, μετ' ου πολύ, απλά «Macedonia». Η εξέλιξη αυτή, εκτός του ότι αναιρεί το erga omnes, δημιουργεί συνθήκες σύγχυσης και αλυτρωτισμού σε βάρος της μοναδικής Μακεδονίας, της Ελληνικής. Το erga omnes, εν τούτοις, θα καταργηθεί και από ίδια την εσωτερική τάξη των Σκοπίων διότι, παρά τις διαβεβαιώσεις, η ΠΓΔΜ **«νόμιμα» θα εξακολουθεί να αυτοαποκαλείται «Μακεδονία» μέχρι να τελεσφορήσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Ε.Ε, δηλαδή σε 10-15 χρόνια.**

Η διάταξη του 1(3)(α) της Συμφωνίας έρχεται σε ευθεία αντίθεση με εκείνη του άρθρου 7(1) το οποίο ουσιαστικά καταργεί το «Βόρειος Μακεδονία», αντ' αυτού εισάγει για αμφότερα τα Συμβαλλόμενα Μέρη τον όρο σκέτο **«Μακεδονία»** και, ουσιαστικά, αναγνωρίζει την «μακεδονική εθνικότητα» των Σκοπιανών (**Μακεδόνες**). Περαιτέρω στην παρ. (4) του αυτού άρθρου, η ΠΓΔΜ **«σημειώνει ότι η επίσημη γλώσσα της είναι η Μακεδονική, ανήκουσα στην ομάδα των νοτίων σλαβικών γλωσσών»**. Αυτοί οι τρεις κυρίαρχοι παράγοντες (το όνομα ως εργαλείο διεκδίκησης εδαφών, η γλώσσα και η εθνικότητα ή ιθαγένεια - υπηκοότητα), όπως υπεισέρχονται και ερμηνεύονται στη Συμφωνία, ενθαρρύνουν την ήδη από 19^ο αιώνα σερνόμενη στα Βαλκάνια ιδέα του «Μακεδονισμού» και, παράλληλα, δικαιώνουν τον ισχυρισμό των Σκοπίων ότι στα βόρεια, εκτός της μιας και μοναδικής Ελληνικής Μακεδονίας, **υπάρχει και**

μια «άλλη» που αποτελεί την καρδιά της σύγχρονης Μακεδονίας και περιλαμβάνει και άλλες γλώσσες και άλλους λαούς, εξικνούμενη μέχρι το Αιγαίο (!!).

Η γεωγραφία ανέκαθεν χρησιμοποιείτο για να καταδείξει ότι ένα έθνος υφίσταται χωρισμένο σε δυο κράτη, το ένα ελεύθερο και το άλλο αλύτρωτο. Επί παραδείγματι : Βόρειος-Νότιος Ιρλανδία, Βόρειος-Νότιος Κορέα και, μέχρι το 1990, Ανατολική-Δυτική Γερμανία. Για την ελληνική πραγματικότητα, οι Τούρκοι ονομάζουν ως **«Δυτική Θράκη»** αυτήν την ελληνικότατη περιοχή της Χώρας μας, διότι την θεωρούν κατεχόμενη από την Ελλάδα και θέλουν να την αντιδιαστείλουν(ή να την ενώσουν) με την - κατ' αυτούς - «ελεύθερη» Ανατολική Θράκη. Συμβαίνει, όμως, και το αντίθετο. Εμείς οι Έλληνες, λέγοντας **«Ανατολική Θράκη»** εννοούμε το αλύτρωτο υπόλοιπο τμήμα της ενιαίας ελληνικής Θράκης. Ομοίως, ποτέ δεν λέμε «Νότια Αλβανία» αλλά **«Βόρειος Ήπειρος»**, εννοώντας την γεωγραφική συνέχεια της Ελληνικής Ηπείρου εντός του ξένου κράτους. Με βάση λοιπόν αυτή την διεθνή πρακτική, το όνομα «Βόρειος Μακεδονία» νομοτελειακά θα κρύβει και υπονοεί τον αλυτρωτισμό (επεκτατισμό) ο οποίος θα περιέχεται σε κάθε έτερο όνομα με την ίδια μορφή. Και όσοι υποστηρίζουν ότι τα Σκόπια δεν έχουν δυνατότητες να προχωρήσουν σε τέτοιες αλυτρωτικές διεκδικήσεις, λανθάνουν αγνοώντας την μεταπολεμική Ιστορία τους και παραγνωρίζοντας την τάση των αδύναμων κρατών να μετατρέπονται σε όργανα – πολλές φορές μίσθαρνα- στα χέρια άλλων ισχυρότερων κρατών που προσβλέπουν σε ιδιοτελείς γεωπολιτικές ανακατατάξεις.

Ο Υπ. Εξωτερικών της Ελλάδος, προκειμένου έχει ιστορικό έρεισμα και «προηγούμενο» αναφορικά με το γλωσσολογικό των Σκοπιανών, υποστήριξε ότι κατά την **Τρίτη Διάσκεψη** που έγινε στην Αθήνα το **1977** υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, η τότε κυβέρνηση Κων/νου Καραμανλή αποδέχθηκε την ύπαρξη και ομιλία της **«μακεδονικής γλώσσας»**, όνομα που παραπέμπει ρητά στην ελληνική γλώσσα της Μακεδονίας (αρχαία, νέα και σύγχρονη). Δημόσια απάντηση στον κ. Κοτζιά έδωσε ο γλωσσολόγος και π. Πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γ. Μπαμπινιώτης που έλαβε μέρος στην Διάσκεψη και δήλωσε ότι αυτή (η Διάσκεψη) ήταν αυστηρά **τεχνικού χαρακτήρα** και αποκλειστικό της έργο ήταν η **δια μεταγραμματοσμού (transliteration) τυποποίηση (standardization) των γεωγραφικών ονομάτων των χωρών που δεν χρησιμοποιούν λατινικό αλφάβητο**, όπως η π. Γιουγκοσλαβία, η Ελλάδα, η Κίνα, οι αραβικές χώρες και το Ισραήλ, οι χώρες της π. ΕΣΣΔ και άλλες. Και καθώς οι χώρες της π. Γιουγκοσλαβίας (Σερβία, Κροατία, **ΠΓΔΜ**) και άλλες σλαβικές χώρες χρησιμοποιούσαν το **κυριλλικό αλφάβητο**, συμφωνήθηκε όπως αυτό (μπορεί να) μεταγράφεται με **λατινικούς χαρακτήρες**. Όμως - συνέχισε ο κ. Γ. Μπαμπινιώτης - άλλο πράγμα είναι η επίσημη αναγνώριση μιας γλώσσας με ξένο όνομα (συγκεκριμένα της Βουλγαροσερβικής των Σκοπίων ως «μακεδονικής») και άλλο η μεταγραφή από το ένα αλφάβητο (το

σλαβικό κυριλλικό) σε ένα άλλο (το λατινικό), όπως έγινε στη Διάσκεψη του 1977. Εξ άλλου, η ελληνική αντιπροσωπία της Διάσκεψης δεν είχε αρμοδιότητα αναγνώρισης καμίας γλώσσας ούτε Εξουσιοδότηση προς τούτο.

Η αναβάθμιση σε «επίσημη» γλώσσα του τοπικού γλωσσικού ιδιώματος των Σκοπιανών, σίγουρα θα προκαλέσει προβλήματα στη Δυτική Μακεδονία όπου σε ορισμένα χωριά υπάρχουν οι γνωστοί δίγλωσσοι κάτοικοι οι οποίοι, υποκινούμενοι από τους ακραίους κύκλους του ανθελληνικού «Ουράνιου Τόξου», θα εγείρουν δικαιώματα **σλαβογενούς μειονότητας**.

Όσον αφορά την ιθαγένεια - υπηκοότητα των πολιτών της ΠΓΔΜ, θα θεωρούνται, πλέον, **«Μακεδόνες»**, αφού κανείς δεν θα δίνει σημασία στον από την Συμφωνία προβλεπόμενο διευκρινιστικό αστερίσκο που λέει **« / Πολίτες της Βόρειας Μακεδονίας»**. Και τότε σίγουρα οι Βορειοελλαδίτες θα έχουν εν τοις πράγμασι πρόβλημα για το αν θα μπορούν να αυτοαποκαλούνται κατά το δοκούν «Μακεδόνες». Η σύγχυση θα είναι προφανής και αναπόφευκτη. Οι μέχρι σήμερα πικρές εμπειρίες από το Σκοπιανό πείθουν ότι και αν ακόμη η Συμφωνία καταρρεύσει, η «μακεδονική» γλώσσα και εθνότητα θα παραμείνουν και θα παγιωθούν, με σφοδρή πιθανότητα να αρχίσουν πάλι οι συγκρούσεις με τους Έλληνες, σίγουρα εντονότερες αυτή την φορά.

Παρά ταύτα είναι γεγονός ότι η Συμφωνία προβλέπει στο προοίμιο του σκοπιανού Συντάγματος να υπάρξει σαφής προσδιορισμός που να διαχωρίζει την σύγχρονη μακεδονική ταυτότητα των κατοίκων της ΠΓΔΜ από την αρχαιότητα και να την συνδέει με τις σλαβικές εγκαταστάσεις που ξεκίνησαν στην περιοχή της Βαλκανικής τον 6^ο μ.Χ αιώνα, στο δε άρθρο 7 της Συμφωνίας συναντάται η πρόβλεψη ότι «οι δύο πλευρές διατυπώνουν την εκατέρωθεν αντίληψή τους ότι οι όροι «Μακεδονία» και «Μακεδονικός/Μακεδόνας», αναφέρονται σε διαφορετικό ιστορικό πλαίσιο και πολιτιστική κληρονομιά». Όμως, παρατηρείται, ότι τα Σκόπια ποτέ δεν ισχυρίστηκαν ότι δεν αναγνωρίζουν την αρχαία ελληνική κληρονομιά στην Μακεδονία. Αυτό που αρνούνται είναι ο **ελληνικός χαρακτήρας της Μακεδονίας και αυτό επιβεβαιώνουν δια της Συμφωνίας σήμερα, κατοχυρώνοντας για λογαριασμό τους την «μακεδονική» γλώσσα**.

Οι όροι (μέτρα) της Συμφωνίας κρίνονται ως **εμπροσθοβαρείς**. Όπως γίνεται σε κάθε Διεθνή Σύμβαση, η ελληνική πλευρά θα έπρεπε να απαιτήσει πρώτα να απαλειφθούν οι αλυτρωτικές (επεκτατικές) βλέψεις από το σκοπιανό Σύνταγμα (τροποποίηση του προοιμίου, των άρθρων 3 και 49 και απάλειψη υπαινιγμών ύπαρξης μειονοτήτων) και έπειτα να επιτρέψει την ένταξή τους σε NATO και ΕΕ. Τούτο όμως θα ήταν αντίθετο προς τα συμφέροντα όλων, πλην Ελλάδος, η οποία και «υπέκυψε», χωρίς ουσιαστικά ανταλλάγματα. Είναι βέβαιο ότι οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις στην ΕΕ και η πρόσκληση συμμετοχής στο NATO θα προχωρήσουν χωρίς να ερωτηθούν ούτε ο Ελληνικός Λαός ούτε το Κοινοβούλιο που απλώς θα κληθεί εκ των υστέρων να επικυρώσει όλα όσα έχουν δρομολογηθεί. Μιλάμε για μια

πραγματική παγίδα που η Ελλάδα έστησε στον ίδιο τον εαυτό της. Η Συμφωνία θα παράξει τετελεσμένα που θα είναι δύσκολα αναστρέψιμα στο μέλλον και «έννομα αποτελέσματα» που θα δεσμεύσουν την χώρα, ανεξαρτήτως κυβερνήσεων.

Και θα ήταν μεγάλη ουτοπία να νομίζουμε ότι, σε περίπτωση αθέτησης από τους Σκοπιανούς των συμφωνηθέντων, οι δύο Οργανισμοί, ΕΕ και ΝΑΤΟ, θα τους αποβάλλουν από τις τάξεις τους. Για τον λόγο αυτόν, άλλωστε, ουδαμού φαίνεται να παρέχουν τέτοιου είδους προβλέψεις και ρήτρες αποβολής.

Με την είσοδό τους σε ΕΕ και κυρίως στο ΝΑΤΟ, οι «Μακεδόνες» θα δημιουργήσουν νέες περιπλοκές με την Ελλάδα προβάλλοντας σταδιακά, ως **«περίκλειστο κράτος»**, δικαιώματα Διεθνούς Δικαίου εξόδου στο Αιγαίο, ενώ οι Οργανισμοί θα «νίπτουν τας χείρας» αδιάφορα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η **Αλβανία**, η οποία, παρότι σύμμαχος στο ΝΑΤΟ από το 2009, εξακολουθεί να προκαλεί την Ελλάδα για την υφαλοκρηπίδα, την ΑΟΖ και τους ανύπαρκτους Τσάμηδες. Πέραν αυτών, στο ΝΑΤΟ δεν είναι τόσο αφελείς να πιστεύουν ότι η ένταξη των Σκοπίων θα εμποδίσει την τουρκική διείσδυση στα Βαλκάνια, στον βαθμό που αυτοί δεν την επιθυμούν.

Επίμαχο σημείο της Συμφωνίας αποτελεί η διάταξη του **άρθρου 8** η οποία επιβάλλει σε αμφότερα τα Μέρη **«να μην προβαίνουν σε ενέργειες αλυτρωτισμού το ένα εναντίον του άλλου»**. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι αν η Συμφωνία επικυρωθεί και εφαρμοστεί, τότε το τόσο προσφιές στον Ελληνικό Λαό τρόπαιο **«Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ»** θα πρέπει να θεωρηθεί παράνομο και καταδικαστέο. Και ο κόσμος που με ενθουσιασμό δημόσια τραγουδά **«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΞΑΚΟΥΣΤΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Η ΧΩΡΑ ... »** θα πρέπει να ξεχάσει τα άσματα τέτοιου είδους για να μην προσβάλλεται η «Ιερά Συμφωνία» (!!) και για να μην καταφύγουν οι Σκοπιανοί, σύμφωνα με το άρθρο 19 αυτής, στις «καλές υπηρεσίες του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ», ή, ακόμη και « στο Διεθνές Δικαστήριο».

Για τους απεργαζόμενους μελλοντικές αλλαγές συνόρων στα Βαλκάνια, η νεόκοπη Συμφωνία θα μπορούσε να αποτελέσει το «όχημα» που θα τους επέτρεπε να εκμεταλλευθούν το ιδεολόγημα του «μακεδονισμού» για να προωθήσουν την ιδέα **ενός ομόσπονδου κράτους**, όπως π.χ είναι σήμερα το Βέλγιο ή θα μπορούσε να είναι η Κύπρος. Ούτε είναι απίθανη η σταδιακή εμπέδωση της ιδέας περί μιας **ενιαίας ταυτότητας - της μακεδονικής** - η οποία, ισχύουσα διακριτά αλλά παράλληλα με την ελληνική, δυνατόν να γίνει η απαρχή της ίδρυσης ενός νέου πολυεθνικού κράτους με στόχο την αποδυνάμωση της Ελλάδος στα πλαίσια της αναδιάταξης του μεταπολεμικού δυτικού κόσμου.

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ. Μόνο ως **«Λεόντια»** υπέρ των Σκοπίων θα πρέπει να θεωρηθεί η Συμφωνία της 17^{ης} Ιουν. 2018 στις Πρέσπες που αποπειράθηκε να λύσει το ονοματολογικό του γειτονικού κρατιδίου με πολλές κομβικές και βαθύτατες υποχωρήσεις και παραδοχές εκ μέρους μας που μείωσαν το εθνικό

μας γόητρο αλλά, παράλληλα, αύξησαν το κύρος του κράτους των Σκοπίων με την ουσιαστική αποδοχή του ονόματός τους ως **«Μακεδονία»** και την κατοχύρωση της ψευδεπίγραφης **«μακεδονικής» γλώσσας και ταυτότητας**.

Την Συμφωνία επέβαλλαν ξένες δυνάμεις με σκοπό να αρθούν οι αντιρρήσεις της Ελλάδος για την εισδοχή της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ και την έναρξη των διαπραγματεύσεων με την ΕΕ, αδιαφορώντας για την εθνική ζημία της Ελλάδος, ήδη μέλους του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, και παραγράφοντας με ασέβεια την τρισχιλιετή Ιστορία της Μακεδονίας.

Οι συνέπειες της Συμφωνίας που γρήγορα θα προκύψουν θα έχουν θύματα την Πατρίδα, την ίδια την μαρτυρική Μακεδονία και, προ πάντων, ολόκληρο τον **Ελληνικό Λαό** ο οποίος, προς μεγάλη του τιμή, όχι μόνο δεν πίστεψε στις ψευδολογίες και φρούδες υποσχέσεις των πολιτικών που υπέγραψαν την Συμφωνία υπακούοντας στις προσταγές των ξένων αφεντάδων τους με ευτελή ανταλλάγματα, αλλά και αντέδρασε δυναμικά με συλλαλητήρια και άλλες δημόσιες εκδηλώσεις, λαιμορούμενος δια ταύτα και άκρως απαξιούμενος.

Για τους λόγους αυτούς και πολλούς άλλους μη αναγραφόμενους, είναι **εθνική επιταγή** ο αγώνας εκείνων που αγαπούν την Μακεδονία και την θέλουν ελεύθερη και Ελληνική, να συνεχισθεί ακάθεκτος και με κάθε νόμιμο μέσο, ώστε η ιταμή Συμφωνία των Πρεσπών να παύσει ισχύουσα *erga omnes* και οι «κτίτορές» της να λάβουν την «ανταμοιβή» που τους αξίζει από τον Ελληνικό Λαό, την Ιστορία και την αδέκαστη Δικαιοσύνη, **«Θεία τε και ανθρωπίνη»**.